

22.11 og 19.11

AFSENDER

Sophie Reinhard

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Arkivplacering:
Mappe 46 nr. 20

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

+ Du bliver vel ikke forladt, det gør jeg
ikke, jeg antager det er et godt tegn, men vil
du alligevel værke af "at" det er et godt tegn, men vil
du ikke det. Der er rigtig nok og meget andet
og velkommen. Du bliver fra Jyske Venner.

19. marts 180.

Det er Søndag i Dag kjære Jakobine og du
vil jeg benytte til at sende Dig det koldde
Brev. Inden jeg bliver altfor kold, vil jeg
dog takke Dig for Dit Brev. Jeg blev meget
glad for det, det bragte virkelig som et glimt
fra en lysere varmere Natur, end vor for Tidens
er, for her er koldt og mørkt i Danmark nu.
Dinere holdt sit Søndag her forleden Nat,
om Morgenen, da jeg vågnede, var der med
Lys på Tagene og Bælt. Et Par Dage har det været
ret så koldt, at jeg gjerne kunde have skrevet
"to se" Rosener lader til at være mere haardføre,
i alle Sald har jeg ikke hørt dem endnu. Jeg
gerne dem selv skrive om i Parken, alt hvad de
kan. Her er nemlig en Park til Gaarden, som
er beplantet med Birketræer, Græser og ganske
enkelte Bøge. Der begynder jeg gjerne min Dag

med at spædne i. I Søndagsmorgen hørte
Lægen nok en lystigt sagn for Tårnen, inde
i den var der to, som der faldt den med adste
dygt og blev dygt i tykke teg paa. Irgende.
Træerne tage sig dygtigt ud med den sorte
Himmel, og Røgen er her en Mængde af, som
de sed i Irgende og gjorde Uordenhed
knapet. Lægen hørte under Søndag, og
Tårnen var usagelig. Nogen rigtig Læ-
større her se ikke høft sagn, som forud
havde jeg ikke tjene sig. Forud har vi
haft en anden Tårn som Læ, det var en
af de første Læter, jeg var her, jeg læe sagn
og hørte paa den, den snede og hørte, som
man skulde tro, alle onde Tårne var
slagne for og slagne med hørte. Læ-
man hør i en Dyk har man sagn. Læe
alle de forskellige Lyde. Læet her er nyt,
man sagn bare dygtigt bygget at alle sagn
sagn Tårne slog op og i her sagn paa Læte.
og med det opdagede jeg, at mit Læe var

fløjet op, og Tårnen blæste frem og til
bage.
Søndag gik jeg til en lille Læe,
hvor der 14 Spidsen af Læe. Læet blæst
Læe var det, og da jeg var kommet til Læe,
kunne jeg se ned over Spidsen den var sagn
lig Læe det var en Spidsen af Læe, som
sede ved den her jeg dog ikke sagn sagn.
I Tårnen var der 8 gamle Læe forud som
Tårnen var sagn sagn Læe.
Læe har Læe temmelig sagn, her har
ikke sagn nogen Læe, sagn jeg Læe
her, undtagen en af de første Dage, da her
var en Læe Læe & Læe sagn og en
Læe sagn. De skulde sagn en en Læe,
som Læe sagn Læe Læe sagn.
De have til det Læe sagn. Læe sagn
sagn Læe af sagn og sagn sagn sagn,
havde Læe i Læe af Læe sagn sagn
mange Læe sagn og skulde se sagn at
Læe Læe sagn, der var sagn i Læe.

tiden. Blaudt andet forhørte han sig ogsaa
om en Sti, der gik for Resten er en Gade,
og sagde, "Ja, hvad var det nu den kaldtes? Jo
(her holdt han Haanden for Munden, for at
ikke andre end jeg skulde høre), "Kjærlighedstien"
var det."

Ou jeg længes hviu? Ja, Du kan tro det, ier
har det været galt, nu er det lidt bedre. Heldigvis
er der da ikke saa længe til Jul, det bliver en
Løst at komme hviu til den. Man mærker
forst rigtigt, hvor meget man holder af den alle
sammen, naar man er borte.

Solkene her er vist meget rare, men jeg tror
ikke af den man faar saa meget fælles Interesse
med, Børnene er forskrækkelig langt tilbage, saa
de er ikke saa morsomme at lege med. De sender
paa mig, jeg har nemlig lovet at spille Lotter
med den, medens Dens Forældre er borte, paa
jeg tror Du faar ikke mere denne Gang kans
endnu en Gang Tak for Dit Brev, det er pænt
af Dig at huske paa os herhjemme naar Du
spæder er "Uder alle Berge". Naar Du en Gang
iggiu har Tid, saa bliver jeg meget glad for Brev
min Stør er, "Lorpagter, Lelchau-Hausen".
Egholm. pr Skibby. +

Onsdag $\frac{22}{11}$. 88

Da dette ikke endnu er kommet af Sted, vil
jeg dog se at tilføje lidt. Ni Graders Kulde om
Natten! Jeg har lige været en Tur ude af Lande-
vejen, paa Vegen mødte jeg en Bondevoogn og
uden for en lille Landsby Rutteris, som jeg
harde sat mig til Maal, var der et lille Gade-
køer, hvor Drengene slog Skridt, og i det ene
Hjørne ^{gik} den Lok Kori og Kaloe ^{gik} og trampede
^{hæjskump} ~~mod~~ i Sneen, som var for tynd til at bære dem.
Ser Du, det er, hvad jeg oplever paa mine Spadere-
ture. Ja, forleden Dag før jeg dog vild, Jeg havde
været inde paa Apotheket i en lille By ved navn
Skibbo, og da jeg saa skulde gaa derfra, vid jeg
ikke, hvordan jeg bar mig ad: men galt gik jeg,
og da jeg havde gaaet et lille Stykke, opdagede
jeg det jo og blev hed om Grøne, for det begyndte
allerede at blive mørkt; men da jeg opdagede et
Hus i det fjerne, gik jeg derind og spurgte mig
før, og det lader til at alle Veje fører til Egholm
før ganske ubegribeligt før mig gjorde denne Det,
skjont det ganske vist var en Omvej, og jeg kom
da i god Behold og Naemskiv til Egholm.

I Morgue skal vi have stort Gælder i Mellemrum
af Krager og Lohaw Hauget og det
er blevet luftet forhaare til de liggende Gjente,
men det lader til at de bliver borte, de fleste har
de sendt Afbud. Nu er jeg for Resten sulten,
og Li. har meget Orsa men vil jeg gaa ned at
se om der er nogen Mad at faa. — Nej, det
ser ud til at have lange Vælgter, det er nok
forhædelserne til i Morgue.

De skalde have set de Katteskillingen, vi har her,
Borane kom med dem fra Helsingør, hvor Moderen
harde lad dem ligge og var inde paast sin Vej,
sa de var nær ved at dø af Sult. De havde først
lige faast Gode, sa de kunde ikke spise selv.
De maadde dem med Thue, og det lader virkelig
til at de lever. Strikede og vrede er de. Sa er her
en stor gul Hund, som forleden Dag i overstrøm
munde Tjærlighed satte begge Forfættene op paa
sinne Skulder, sa jeg falder bagover.

Det er sandt, jeg ser medens jeg var hjemme,
en Ende med den Ricket Skovkomiteen paa, som
De sad og tegnede ude her og, som tog sig uheldigt

ud.

De er i Grunden et lykkeligt Menneske, endda
at kunne springe en hel Vinter over og se
nye om og se saa meget dygtigt i Selskab med
gode Venner. For Altsammen har jeg svært samvære
med en Gang i Hjemmet, har han rimelig-
vis ikke huske det, men jeg syntes rigtig godt
om ham, han var elskværdig og morsom.

Manik lover jeg aldrig noget af ham, det er jo
et Sarsomt Indtryk, har det man dog somme tider noget

De jeg indet horte fra Møder var Ernst Røche
et lille Bælg-hjemsme meget glad over sin
Virkemulighed i Sundborg. Det havde man en
ikke ventet at se ham som Udforsker, han
skal aldrig forsvare noget i denne Ver-
den.

Kunde jeg nu tegne sa i kulde jeg have sendt
Dig et lille Vinterbillede, men det gaar nu ikke,
og Bekræftelse af det, det var heller ikke me-
get, men Du faar at tage til tætte, jeg haaber
Du kan tænke Dig ~~de~~ ~~de~~ Maerkene med
Suen, den gaa Himmel, hvor Træene strækker

Ders nogle forfragne Grene (for der er noget
forfressent ved dem) og vinod, og ~~Alster~~ som
~~allerede~~ jorder en i tusigter, saa det gjør
ganske godt.

Og hils saa Solshimmet og den blaa Himmel
fra en gammel Beundrerinde og skriv snart
igjen, dog skal Du ikke plage Dig med det;
men Du ved, at naar Du gjør det, gjør Du
mig en stor Fornøjelse. Sophie Reichard.